

Άγία Άννα

Έτος 15° † Α' - Β' Τρίμηνο 2012
Τεύχος 106°

Η ΑΝΑΓΕΓΓΑΣΙΣ

Τριμηνιαίο περιοδικό
Ίερού Ναού
Άγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εύλογία
του Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου μας
κ. Άγαθονίκου**

Ύπεύθυνος:
Άρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:
Ίερός Ναός
Άγίας Άννης Κατερίνης
Τ.Κ. 601 00

Τηλ. καί φάξ:
23510-26207

Ίστοσελίδα:
www.agiaanna.net

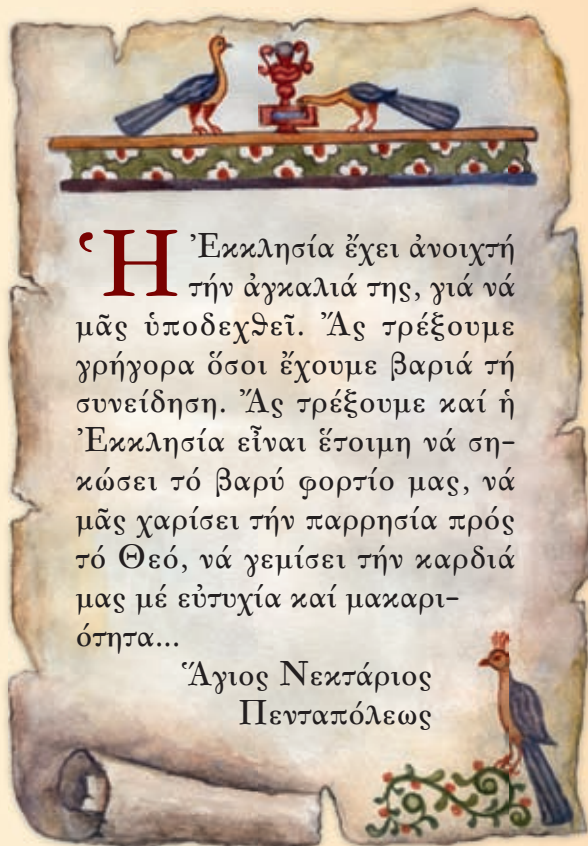
email:
agiaanna1@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITZHC

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Προαιρετικές εισφορές δεκτές

Ή Έκκλησία έχει άνοιχτή
τήν άγκαλιά της, για να
μᾶς ύποδεχθεΐ. Άς τρέξουμε
γρήγορα όσοι έχουμε βαριά τή
συνείδηση. Άς τρέξουμε καί ή
Έκκλησία εΐναι έτοιμη να ση-
κώσει τό βαρύ φορτίο μας, να
μᾶς χαρίσει τήν παρρησία προς
τό Θεό, να γεμίσει τήν καρδιά
μας μέ εΰτυχία καί μακαρι-
ότητα...

Άγιος Νεκτάριος
Πενταπόλεως

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άναστάσιμο Μήνυμα Μητροπολίτου	3
Γιά τίς πέντε πληγές του Χριστού	4
Τά γιατί τής Άνάστασης.....	5
Ή σελίδα του Γεροντικού	7
Ή χαρά ή άληθινή	8
Άπό τό μαρτύριο του Άγίου Σεβαστιανού	10
Ή έκκοσμίκευση των Ίερών Μυστηρίων	12
Ή άγιότητα των γονέων εΐναι ή καλύτερη έν Κυρίω άγωγή	14
Συγκλονιστικές μαρτυρίες από τή ζωή της Άγίας μάρτυρος Ντανιέλας	16
Μικρός μέ διορατικό χάρισμα	18
Φωτογραφικά Στιγμιότυπα	19
Λίγες χρήσιμες συμβουλές	20

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΜΗΝΥΜΑ 2012

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος
κ.κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ

Πρὸς τὸν Ἱερόν Κλῆρο καὶ τὸν Λαὸ τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεώς μας

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀδελφοί!!!

Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστη μας! Αὐτὴ ἡ ὄντως Ἀλήθεια, εἶναι ἡ δύναμή μας, ἡ ἐλπίδα μας καὶ ἡ χαρὰ μας. Εἶναι τὸ στήθεμά μας καὶ ἡ πυξίδα τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴν χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἶναι πλασμένος νὰ ζεῖ κοντὰ στὸν Τριαδικὸ Θεὸ πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χαρᾶς.

Αὐτὴ ἡ πίστη στὸν Ἀναστάνα καὶ Σωτῆρα Χριστὸ εἶναι ἀνάγκη περισσότερο σήμερα νὰ δουήσει ὅλων μας τίς καρδιές.

Ἄς μὴ πλανιόμαστε. Μόνον ἐκεῖνο τὸ Φῶς, τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τὸ μοναδικὸ φάρμακο στὰ τόσα δεινὰ πού τυραννοῦν τὴν ὑπαρξή μας, τίς οἰκογένειές μας, τὴν πολυπαθὴ πατριδα μας καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ βιάσουμε στὴν ζωὴ μας τὴν ἀγάπη Ἐπεινού, πού εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ «Χ.Φ.ε.ς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας», ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας!

Τὸ καυτό ὅμως ἐρώτημα γιὰ τὸν καρφάνα μας εἶναι τὸ ἐξῆς:

Κρατοῦμε τὴν λαμπάδα τῆς ἀναστάσιμης ζωῆς ἀναμμένη; Ζοῦμε μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι φωτεινὰ τὰ ἔργα μας, ἡ ζωὴ μας, ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας;

Ποτέ ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, ἀγαπητοί μου, μὴ προτιμήσουμε τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας, τὴν πλάνη, τὴν ἀπάτη, καὶ τὴν ἀδιλία, πού τραυματίσαν τόσο πολὺ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ ζωὴ μας. Ἦδη γευόμαστε τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἀποστασίας μας ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια τῆς πατροπαράδοτης Ὁρθοδοξίας μας.

Πατριὰ Σᾶς προτρέπω, ἀγαπητοί μου, ἄς ἐπιστρέψουμε μὲ διάθεση εἰλημενοῦς μετανοίας καὶ μὲ ἀναστάσιμο φρόνημα στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐπιλησίας, πού ἐπὶ εἴησι τῶρα αἰῶνες παρ' ὅλη τὴν πολεμική, μένει ἀσάλευτη καὶ θειαμβεβεύει. Καὶ ἄς ἀφήσουμε τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ γεμίσει τὴν ψυχὴ μας, νὰ κατευθύνει τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ τὴν γεμίζει μὲ τὴν ἀληθινὴ καὶ μόνιμη χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Χρόνια Σας πολλὰ καὶ εὐλογημένα!

Μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ τιμὴ

† Ὁ Μητροπολίτης Σας ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Γιά τις πέντε πληγές του Χριστού

Άγιου Νικολάου Βελμίροβιτς

Μου γράφεις ότι ἄκουσες ἀπό ἠλικιωμένες γυναῖκες κάποιο παραμῦθι γιὰ τίς πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ, καί ρωτᾷς πού βρέθηκε αὐτό τό παραμῦθι;

Διαβάστε τήν Καινή Διαθήκη! Μήν ντροπιάξεστε μπροστά στόν οὐρανό καί τή γῆ μέ τήν ἄγνοια τῆς πίστεως σας! Ἀφήστε στήν ἄκρη ὅλες τίς ἄλλες σπουδές καί ἀναγνώσματα

μέχρι νά μάθετε πρῶτα αὐτό πού εἶναι το πίο σημαντικό καί πίο σωτήριο. Πρῶτα ἔρχεται ἡ ἐπιστήμη περί πίστεως καί κατόπι οἱ ὑπόλοιπες σπουδές...

Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶναι λόγια ἀλλά φοβερή πραγματικότητα. Γι' αὐτό εἶναι καλύτερα νά τίς γνωρίζουμε καί ἀπό τά λόγια. Δύο πληγές στά χέρια, δύο πληγές στά πόδια καί μία στά πλευρά. Ὅλες ἀπό μαῦρο σίδηρο καί ἀκόμα περισσότερο ἀπό τήν κατάμαυρη ἀνθρώπινη ἁμαρτία. Τρυπημένα τά χέρια πού εὐλόγησαν. Τρυπημένα τά χέρια πού περπάτησαν καί ὀδήγησαν στή μόνη ὀρθή ὁδό. Τρυπημένο στό στήθος, ἀπό τό ὁποῖο ξεχυνόταν πύρινη οὐράνια ἀγάπη στά παγωμένα ἀνθρώπινα στήθη.

Ἐπέτρεψε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, νά Τοῦ τρυπήσουν τά χέρια ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν πολλῶν χειρῶν –δάση χειρῶν– τά ὁποῖα

φόνευσαν, ἔκλεψαν, ἔκαψαν, ἄρπαξαν, παγίδευσαν, βιαιοπραγήσαν. Καί νά τοῦ τρυπήσουν τά πόδια γιὰ τίς ἁμαρτίες πολλῶν ποδιῶν –δάση ποδιῶν– πού περπάτησαν στό κακό, σύλησαν τήν ἀθωότητα, καταπάτησαν τό δίκαιο, μόλυναν τά ἱερά καί πάτησαν τήν καλοσύνη. Καί τοῦ τρύπησαν τό στήθος ἐξαιτίας πολλῶν πετρωμένων καρδιῶν

–νταμάρια καρδιῶν– στίς ὁποῖες γεννήθηκε κάθε μοχθηρία καί κάθε ἀσέβεια καί οἱ ἱερόσυλοι λογισμοί καί οἱ κτηνώδεις ἐπιθυμίες καί στίς ὁποῖες μέσα ἀπό ὅλους τούς αἰῶνες σφυρηλατήθηκαν κολασμένα σχέδια ἀδελφοῦ ἐναντίον ἀδελφοῦ, γείτονα ἐναντίον γείτονα, ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Τά χέρια τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκαν γιὰ νά θεραπευθοῦν τοῦ καθενός τά χέρια ἀπό τά ἁμαρτωλά ἔργα. Τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκαν γιὰ νά ἐπιστρέψουν καθενός τά πόδια ἀπό τούς ἁμαρτωλούς δρόμους. Τό στήθος τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκε γιὰ νά πλυθεῖ κάθε καρδιά ἀπό τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες καί σκέψεις.

Ὅταν ὁ ἀπαίσιος Κρόμβελ, δικτάτορας τῆς Ἀγγλίας, ἄρχισε νά ἀρπάζει τήν περιουσία τῶν μονῶν καί ἔκλεινε τά μοναστήρια, ἔγινε σέ ὀλόκληρη τήν ἀγγλική

Τά γιατί τῆς Ἀνάστασης

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἔπρεπε ν' ἀποδειχθεῖ ὅτι ὁ Χριστός πέθανε καί τάφηκε καί ἀναστήθηκε. Ἐ, λοιπόν, ὅλα αὐτά τά κατοχυρώνουν οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί! Ἐφόσον ἔφραξαν μέ τό βράχο καί σφράγισαν καί φρούρησαν τόν τάφο, δέν ἦταν δυνατό νά γίνει καμιά κλοπή. Ἀφοῦ ὅμως, μολονότι δέν ἔγινε κλοπή, ὁ τάφος βρέθηκε ἄδειος, εἶναι ὀλοφάνερο καί ἀναντίρρητο πῶς ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Εἶδες πῶς, καί μή θέλοντας, στηρίζουν τήν ἀλήθεια; [...]

Ἄς ξαναρωτήσουμε τώρα τούς Ἑβραῖους: Πῶς ἔκλεψαν, ἀνόητοι, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθητές; Ἐπειδή ἡ ἀλήθεια εἶναι λαμπρή καί ὀλοφάνερη, τό ἑβραϊκό ψέμα δέν μπορεῖ οὔτε σάν σκιά νά σταθεῖ. Πῶς θά τό ἔκλεβαν; Πέστε μου! Μήπως

δέν ἦταν σφραγισμένος ὁ τάφος; Δέν τόν ἔζωναν τόσοι φρουροί καί στρατιῶτες καί Ἰουδαῖοι, πού εἶχαν τήν ὑποψία καί ἀγρυπνοῦσαν καί πρόσεχαν;

Μά καί γιά ποιό λόγο θά τό ἔκλεβαν; Γιά νά πλάσουν τό δόγμα τῆς Ἀναστάσεως; Καί πῶς τούς ἤρθε νά πλάσουν κάτι τέτοιο αὐτοί, οἱ δειλοί; Καί πῶς κύλησαν τόν ἀσφαλισμένο βράχο; Πῶς ξέφυγαν ἀπό τόσους ἀγρυπνοῦς καί ἀγριοῦς φρουρούς;

Πρόσεξε ὅμως πῶς, μέ ὅσα κάνουν οἱ Ἑβραῖοι, πιάνονται πάντα στά ἴδια τους τά δίχτυα. Νά, ἂν δέν πηγαιναν στόν Πιλάτο κι ἂν δέν ζητοῦσαν τήν κουστωδία, πιό εὔκολα θά μπορούσαν νά λένε τέτοια ψέματα, οἱ ἀδιάντροποι. Μά τώρα

χώρα μία θορυβώδης λιτανεῖα ἀπό μερικές χιλιάδες ἀνθρώπινες ψυχές σέ ἔνδειξη τῆς λαϊκῆς ἀποδοκιμασίας. Μπροστά πηγαιναν σημαιοφόροι μέ τήν ἐπιγραφή στίς σημαῖες: «Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ» καί ἔψελναν ὕμνους ἐκκλησιαστικούς καί τελοῦσαν λειτουργίες πρός τόν Θεό στούς ἀγρούς. Φοβήθηκε ὁ ἀπαίσιος δικτάτορας πολύ καί περισσότερο φοβήθηκε ἐκεῖνες τίς σημαῖες παρά ὅτιδήποτε ἄλλο καί μείωσε τή βιαιοπραγία του.

Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ ἄς σοῦ μάθουν, νά φροντίζεις τίς πέντε αἰσθήσεις σου γιά τόν ζῶντα Θεό.

Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ εἶναι πέντε πηγές πεντακάθαρου αἵματος, μέ τό ὁποῖο πλύθηκε τό ἀνθρώπινο γένος καί ἀγιάσθηκε ἡ γῆ. Ἀπ' αὐτές τίς πέντε πληγές χύθηκε ὅλο τό αἷμα τοῦ Δίκαιου, ὅλο

μέχρι τήν τελευταία σταγόνα. Ὁ Θαυματουργός Κύριος, πού ἤξερε νά πολλαπλασιάσει τούς ἄρτους καί μέ πέντε ἄρτους νά χορτάσει πέντε χιλιάδες πεινασμένους, πολλαπλασιάζει ἐκεῖνο τό πεντακάθαρο αἷμα Του καί μ' αὐτό τρέφει καί ἐνώνει σέ χιλιάδες ναούς πολλά ἑκατομμύρια πιστῶν. Αὐτό εἶναι ἡ Θεῖα Κοινωνία.

Τῆ Μ. Παρασκευῆ πλησίασε ψυχικά μαζί μέ τήν Παναγία Θεομήτορα κάτω ἀπό τό Σταυρό γιά νά σέ πλύνει ἐκεῖνο τό ζωοποιό αἷμα ἀπό τίς πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ. Γιά νά μπορεῖς μέ τήν καθαρισμένη καί ἀναζωογονημένη ψυχή νά φωνάξεις τήν Κυριακή μαζί μέ τίς Μυροφόρες: Χριστός Ἀνέστη!

(Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς,
Δρόμος δίχως Θεοῦ δέν ἀντέχεται,
Ἐκδ. Ἐν πλῶ, σ. 76-78).

ὄχι. (Υπήρχε ἡ κουστωδιά. Κανείς δέν μπορούσε νά γλυτώσει ἀπ' τήν ἄγρυπνη προσοχή της κι ἀπ' τὰ ξίφη της). Κι ἔπειτα, γιατί νά μήν κλέψουν τό σῶμα νωρίτερα; Ἀσφαλῶς, ἄν εἶχαν σκοπό νά κάνουν κάτι τέτοιο, θά τό ἔκαναν ὅταν δέν ὑπῆρχε ἀκόμα φρουρά στόν τάφο, τότε πού ἦταν καί ἀκίνδυνο καί σίγουρο, δηλαδή τήν πρώτη νύχτα – γιατί τό Σάββατο πῆγαν οἱ Ἑβραῖοι στόν Πιλάτο καί ζήτησαν τήν κουστωδιά καί φρούρησαν τόν τάφο, ἐνῶ τήν πρώτη νύχτα δέν ἦταν κανένας ἐκεῖ. Καί, βέβαια, δέν τούς ἔμελε πού τά ἔκαναν αὐτά σέ μέρα Σαββάτου, παρά τήν ἀπαγόρευση τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Βλέπετε, μόνο ἓνα πράγμα εἶχαν στό νοῦ τους, τό πῶς μέ κάθε πανουργία θά πετύχουν τό σκοπό τους. Αὐτό ὅμως ἦταν δεῖγμα τόσο ἔσχατης μωρίας ὅσο καί συνταρακτικοῦ φόβου. Γιατί, ἄραγε, τόν φοβοῦνταν νεκρό ἐκεῖνοι, πού Τόν ἔπιασαν ζωντανό; Ἀλλά ἡ πέτρα καί ἡ σφραγίδα καί ἡ φρουρά, πού δέν μπόρεσαν νά Τόν κρατήσουν, τοποθετήθηκαν, γιά νά μάθουν οἱ Ἑβραῖοι ὅτι μέ τή θέλησή Του ἔπαθε ὅσα ἔπαθε. Μέ ὅλα αὐτά ἓνα μόνο ἐπιτυγχάνεται, κι ἔτσι νά πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι στήν Ἀνάσταση. [...]

Ρωτᾶνε ὅμως πολλοί: Γιατί, μόλις ἀναστήθηκε, νά μή φανερωθεῖ ἀμέσως στούς Ἰουδαίους; Αὐτός ὁ λόγος εἶναι περιττός. Ἄν ὑπῆρχε ἐλπίδα νά τούς ἐλκύσει στήν

πίστη, δέν θ' ἀμελοῦσε νά φανερωθεῖ σέ ὅλους. Τό ὅτι δέν ὑπῆρχε ὅμως τέτοια ἐλπίδα, τό ἀπέδειξε ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου: Ἄν καί ἦταν ἤδη τέσσερις μέρες νεκρός καί εἶχε ἀρχίσει νά μυρίζει καί νά σαπίζει, τόν ἀνέστησε μπροστά στά μάτια ὅλων. Ὡστόσο, ὄχι μόνο δέν πίστεψαν, ἀλλά κι ἐξαγριώθηκαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ τόσο, πού ἤθελαν νά σκοτώσουν καί Αὐτόν καί τό Λάζαρο.

Ἀφοῦ λοιπόν, ὅταν ἀνέστησε ἄλλον, ὄχι μόνο δέν πίστεψαν, ἀλλά καί ἐξαγριώθηκαν ἐναντίον Του, ἄν τούς φανερονόταν ὅταν ἀναστήθηκε ὁ ἴδιος, δέν θά ἐξαγριώνονταν πολύ περισσότερο, τυφλωμένοι ἀπό τό μίσος καί τήν ἀπιστία τους;

Ἀλλά γιά ν' ἀφοπλίσει τόν ἄπιστο ἀπό κάθε ἀμφιβολία, ὄχι μόνο σαράντα ὀλόκληρες μέρες ἐμφανίζονταν στούς μαθητές Του, κι ἔτρωγε μάλιστα μαζί τους,

ἀλλά παρουσιάστηκε καί σέ πάνω ἀπό πεντακόσιους ἀδελφούς, δηλαδή σέ πλήθος ὀλόκληρο. Στό Θωμᾶ μάλιστα, πού δυσπιστοῦσε, ἔδειξε τὰ σημάδια ἀπ' τὰ καρφιά καί τό τραῦμα ἀπ' τή λόγχη.

Καί γιατί, λένε, νά μήν κάνει μετά τήν Ἀνάστασή Του μεγάλα κι ἐντυπωσιακά θαύματα, ἀλλά μόνο ἔφαγε κι ἤπιε; Γιατί ἡ ἴδια ἡ Ἀνάσταση ἦταν τό μέγιστο θαῦμα, καί ἡ πῶς ἰσχυρή ἀπόδειξη τῆς Ἀναστάσεως ἦταν ὅτι ἔφαγε καί ἤπιε.

Η Σελίδα του Γεροντικού

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Μωυσοῦς:

“Εἶναι ἀδύνατο νά ἀποκτήσει κανεῖς τόν Ἰησοῦ, παρά μόνο μέ κόπο, μέ ταπεινώση καί μέ προσευχή ἀκατάπαυστη”.

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ποιμῆν:

“Ἡ ἐπαγρύπνηση καί ἡ προσοχή στόν ἑαυτό μας καί ἡ διάκριση, αὐτές οἱ τρεῖς ἀρετές εἶναι ὁδηγοί τῆς ψυχῆς”.

Εἶπε ἀκόμη ὅτι, ὅταν πρόκειται ἕνας ἄνθρωπος νά χτίσει σπίτι, πολλὰ εἶναι τά χρειαζόμενα πού συγκεντρώνει, γιά νά μπορέσει νά τό στήσει τό σπίτι, ἀλλά καί εἶδη διάφορα συγκεντρώνει, ἔτσι κι ἐμεῖς ἄς ἀποκτήσουμε λίγο, ἔστω, ἀπ’ ὅλες τίς ἀρετές.

Εἶπε πάλη:

“Προσπάθησε ὅσο μπορεῖς νά μήν κακομεταχειρισθεῖς γενικῶς κανένα, καί καθαρή κράτησε τήν καρδιά σου στίς σχέσεις σου μέ κάθε ἄνθρωπο”.

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Παμβῶ:

“Ἐάν ἔχεις καρδιά, μπορεῖς νά σωθεῖς”.

Εἶπε κάποιος Γέροντας:

“Ἐχε ἔτοιμο τό σπαθί σου γιά ἀγῶνα.

Καί ὁ ἀδελφός ἀπάντησε:

“Τό θέλω ἀλλά δέν μ’ ἀφήνουν τά πάθη”.

Κι ὁ Γέροντας πρόσθεσε:

“Ἡ ἀγία Γραφή ἰλέει: Ζήτησέ με, ὅταν θλίβεσαι, καί θά σέ ἀπαλλάξω καί θά μέ δοξάσεις.

Νά ἐπικαλεῖσαι ἰοιπόν Αὐτόν καί θά σέ ἠλυτρώσει ἀπό κάθε πειρασμό”.

Ἡ ΧΑΡΑ Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ

Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου

Ποιός δέν θέλει νάναί χαρούμενος; Ἡ χαρά ἀποτελεῖ προαιώνιο πανανθρώπινο πόθο. Ἡ χαρά ἔχει μεγάλη σημασία στή ζωή μας. Τό νόημά της εἶναι γνωστό καί δέν χρειάζεται νά τό ἀναλύσουμε. Σήμερα ὅμως φαίνεται πώς ἔχει χάσει τό ἀληθινό νόημά της. Ὁ πόνος κυριαρχεῖ καί ἡ χαρά ἀπουσιάζει. Ἡ χαρά παρουσιάζεται ὄχι στήν πραγματική, οὐσιαστική καί ὀλοκληρωμένη της μορφή, ἀλλά σέ φτηνά ὑποκατάστατα, πού μεγαλώνουν τόν πόνο τῆς ψυχῆς.

Ὁ ἄνθρωπος στήν Ἐδέμ ἦταν ἀθῶος, εὐδαίμων, μακάριος καί τέλεια χαρούμενος. Πηγὴ τῆς χαρᾶς του ἦταν ἡ ἄνετη καί συνεχῆ συνομιλία του μέ τόν Θεό. Θέλοντας νά ἀνεξαρτητοποιηθεῖ καί ν' αὐτοθεωθεῖ ἀποξενώθηκε αὐτόματα ἀπό τήν πηγὴ τῆς μεγάλης χαρᾶς του. Ἡ χαρά γιά τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅ,τι τό ψωμί καί τό νερό γιά τό σῶμα του. Ἡ χαρά ἀποτελεῖ θεία ἔμπνευση, ζωογόνο θαλπωρή, μητέρα τῆς ὑγείας καί ἀδελφὴ μιᾶς ὑπέροχης

παρηγοριᾶς. Μερικοὶ νομίζουν πώς τῆ χαρά θά βροῦν στήν ἀχαλίνωτη διασκέδαση, τό ξεσίπωτο ξεφάντωμα, τ' ὀλονύχτιο κυνηγητό τῆς ἡδονῆς, τό γλέντι τῆς μέθης, τῆ μέθη τῆς πολυτέλειας, τῆς σπατάλης καί τοῦ κορεσμοῦ. Ἄν μπορούσε κανεὶς νά φωτογραφήσει τά βάθη τῶν καρδιῶν τῶν θαμῶνων τῶν λεγομένων κέντρων διασκέδασεως θά παρατηροῦσε ἄβυσσοῦ ἀλλοῦς, ἐρημιᾶς, παγωνιᾶς καί σκληρῆς μοναξιᾶς. Ἡ χαρά δέν πουλιέται σέ κανένα μαγαζί καί δέν ἐξαγοράζεται μέ λίγα ἢ πολλὰ χρήματα.

Σήμερα ὁ ἄνθρωπος διασκεδάζει –ἀπό τό ἀρχαῖο ρῆμα διασκεδάνυμι, πού σημαίνει διασκορπίζεται– καί δέν ψυχαγωγεῖται χαροποιᾷ. Συνήθως ἡ διασκέδασή του εἶναι ψυχοφθόρα καί ψυχοβόρα. Ὅπως ἔλεγε ὁ σοφός Σόλων: «Νά φεύγεις τήν ἡδονὴ πού γεννᾷ λύπη». Ἐπιστρέφει κανεὶς ἀπό μία κοσμικὴ διασκέδαση κατάκοπος, κατηφής, στενοχωρημένος, πιό μόνος. Μερικοὶ νομίζουν πώς ὅλοι οἱ πλούσιοι εἶναι ἀρκετὰ χαρούμενοι. Πρόκειται γιά ἓνα μεγάλο ψέμα πού τό ἐπιβεβαιώνουν συχνά οἱ ἴδιοι. Ἐνας γελοιοποιός πήγαινε στόν ψυχίατρο νά παρηγορηθεῖ, πού ἔκανε τούς ἄλλους νά γελοῦν δυνατὰ καί τόν ἑαυτό του νά μὴν μπορεῖ νά χαροποιήσει. Ἐνας ἡθοποιός πλούσιος, γοητευτικός καί διάσημος ἔθεωρεῖτο ὁ πιό εὐτυχισμένος καί ὁ ἴδιος θεωροῦσε τόν ἑαυτό του τόν πιό ἄθλιο.

Ὁ Μέγας Βασίλειος τονίζει πώς ἓνας ἀσεβὴς δέν μπορεῖ νάναί ὀλοκλη-

ρωμένος και ἀληθινά χαρούμενος. Ὁ Σοφοκλῆς στήν Ἀντιγόνη θά πει: «ὁ ἄνθρωπος ἐκτός Θεοῦ εἶναι ποντοπόρος ἄπορος». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει πῶς τήν καλή διάθεση καί τήν πραγματική χαρά δέν τά προσφέρει οὔτε τό μέγεθος τῆς ἐξουσίας, οὔτε τό πλήθος τῶν χρημάτων, οὔτε τῆς κυριαρχίας ὁ ὄγκος, οὔτε τοῦ σώματος ἡ δύναμη, οὔτε τά πολυτελῆ τραπέζια, οὔτε τῶν ἐνδυμάτων ὁ στολισμός, παρά μόνο τά πνευματικά κατορθώματα καί ἡ ἀγαθή συνείδηση.

Ὁ χριστιανισμός, ἀντίθετα ἀπό αὐτά πού πρόχειρα λέγονται, ἔδωσε μία νέα, ὀλοκληρωμένη καί σαγηνευτική χαρά. Ἡ ἀληθινή χαρά, δίνει μία ἐσωτερική πληροφόρηση καί βεβαιότητα, πού τήν κάνει μόνιμη καί ἀναφαίρετη ἀπό τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, παρά τίς ἐξωτερικές ἀντιξοότητες. Ὁ Πασκάλ τό λέει ξεκάθαρα: «κανένας δέν εἶναι πιό χαρούμενος ἀπό τόν πραγματικά χριστιανό. Μεγάλη χαρά ἔχει ὁ γνήσιος ταπεινός. Ἐκεῖνος πού ἔχει σβήσει τό ἐγώ του κι ἔχει συγχωνευτεῖ μέ τήν εὐτυχία τοῦ συνόλου. Ὅσοι κάνουν τό καλό εἶναι καταδικασμένοι νά ναι πάντα χαρούμενοι». Ὁ Φώτης Κόντογλου ἔλεγε πῶς ἡ χαρά ἡ ἀληθινή ἀναβλύζει μονάχα ἀπό τή φλέβα τῆς καλωσύνης.

Ἀπό τό Εὐαγγέλιο πηγάζει ἡ θεολογία τῆς χαρᾶς, τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀκένωτης χαρᾶς. Τό ὀρθόδοξο βίωμα κατά βάση εἶναι χαρούμενο καί χαροποιό. Ἐνας παλαιός μεγάλος ἀσκητής, ὁ ὄσιος Νεῖλος, ἀναφέρει στήν πατρολογία πολύ ὠραῖα: Ἡ χαρά καταστρέφει τή λύπη, στίς συμφορές δίνει ὑπομονή, στίς προσευχές χάρη, στούς κόπους καί μόχθους εὐφροσύνη, στήν ἐποποιία

εὐθυμία, στή φιλοξενία στέγη, στήν ἐλπίδα καταφυγή, στούς πενθοῦντες παρηγορία, στίς θλίψεις βοήθεια καί συνδρομή, στήν ἀγάπη στολισμό καί στή μακροθυμία ἐπιβράβευση...

Χαρά δέν εἶναι τά ξεκαρδίσματα, τά ξεφωνητά, τά καχανητά, ἡ ἐλαφρότητα, ἡ χαριεντολογία, ἡ ἀνεκδοτολογία, ἡ σκωπτικότητα καί ἡ συνεχῆς ἀστειότητα, ἀλλά ἡ διαρκῆς γαλήνη καί ἡ εἰλικρινῆς φαιδρότητα, πού προέρχεται ἀπό καρδιά εὐφραينوμένη καί συνείδηση καθαρῆ. Ἡ χαρά εἶναι τό φῶς τοῦ ἐνάρετου. Ἀναβλύζει ἀπό τά βάθη τῆς ὑπάρξεως. Δέν εἶναι ποτέ τό προσποιητό, τό ἐξωτερικό, φαινομενικό, ἀλλά κάτι ἀρκετά βαθύτερο καί σίγουρα σπουδαιότερο. Ἐνας σοβαρός, σεμνός καί ἡσύχιος δέν σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ νά εἶναι χαρούμενος. Τό πρῶτο γνωστό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ στόν γάμο τῆς Κανᾶ ἦταν γιά νά μή μείνει μισή ἡ χαρά τῶν καλεσμένων ἀπό ἔλλειψη κρασιοῦ. Τό τελευταῖο θαῦμα, ἡ ἀνάσταση τοῦ φίλου του Λαζάρου, γιά νά διώξει τή λύπη καί νά δώσει χαρά.

Ὁ ἀνεξάντλητος τροφοδότης τῆς χαρᾶς εἶναι ἡ ἀρετή. Ὁ ἐγωιστής, ὁ ἀτομιστής, ὁ τσιγκούνης, ὁ μισάδελφος δέν μπορεῖ νά εἶναι χαρούμενος. Χαρά δέν μπορεῖ νά ἔχει ὅποιος ζηλεύει, ὅποιος ἐχθρεύεται καί ὅποιος μισεῖ. Τή χαρά κανεῖς κερδίζει μέ τήν ταπεινότητα καί τήν ὑπομονή, τήν ἀλήθεια, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀγάπη. Ἡ ἀληθινή χαρά συνοδεύει στοργικά τόν κάθε εἰλικρινή, τίμιο, ἥρωα καί ἅγιο. Ἡ ἐποχή μας πάσχει ἀπό ἔλλειψη ἀληθινῆς χαρᾶς καί πλεονάζει ἀπό τή θλίψη τῆς κακίας καί ἀτιμίας. Ἡ ἐπιλογή εἶναι ἐλεύθερη γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὄντως ἀληθινῆς χαρᾶς.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ

Ἀρχιμανδρίτου Σεβαστιανού Ἀράπη, Ἱεροκήρυκος

Δέν ὑπῆρξαν διωγμοί φοβερότεροι ἀπό ἐκείνους πού ἐξαπέλυσαν οἱ δύο αὐτοκράτορες Διοκλητιανός καί Μαξιμιανός. Συναγωνίζονταν ὁ ἕνας τόν ἄλλον σέ ἀγριότητα καί φιλονικοῦσαν ποιός ἀπό τούς δύο θά τραβήξει τούς ὑπηκόους - πιστούς τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ στήν εἰδωλολατρεία καί ποιός θά ἀναδείξει τήν δύναμη τῆς ἀσεβείας.

Σ' αὐτή λοιπόν τήν ἐποχή ἔζησε ὁ Ἅγιος Σεβαστιανός. Κατήγετο ἀπό τά Μεδιόλανα –τό σημερινό Μιλάνο– καί ἦταν *«περιφανῆς καί δόξη περίβλεπτος καί τῆς Συγκλήτου πρῶτος»*. Ἐτιμᾶτο ἰδιαίτερος ἀπό τούς τυράννους λόγω τῶν πολλῶν ἀρετῶν του. Ἐτσι τόν ἀνέβασαν σέ ὑψηλά ἀξιώματα. Ὅχι μόνον ἔγινε ὁ *«πρῶτος τῆς Συγκλήτου»*, ἀλλά καί *«πρῶτος τοῦ στρατιωτικοῦ καταλόγου»*. Πέραν ἀπ' αὐτά λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ χαρακτήρος του, οἱ τύραννοι τόν κατέταξαν μεταξύ τῶν πιό πιστῶν φίλων τους.

Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανός εἶχε διδαχθεῖ τόν λόγο τῆς ὑγιοῦς πίστεως καί ἦταν χριστιανός. Ἐπιθυμοῦσε διακαῶς νά μαρτυρήσει ὑπέρ Χριστοῦ μαζί μέ τούς τόσους ἄλλους πού μαρτυροῦσαν τότε γιά τήν πίστη τους. Ἐκρुβε ὅμως τήν πίστη του ἀπό τό Βασιλέα, ὄχι γιατί φοβόταν τό μαρτύριο, ἀλλά γιά νά μπορεῖ νά διδάσκει τήν πίστη στό Χριστό ἀνεμποδίστως μέσα καί σ' αὐτά τά ἀνάκτορα καί ἔτσι νά ὀδηγεῖ πολλούς στήν εὐσέβεια. Ἐπίσης γιά νά μπορεῖ νά εἰσέρχεται στά δεσμητήρια καί στίς φυλακές, ὥστε νά στηρίζει

καί νά ὠθεῖ τούς χριστιανούς στό μαρτύριο, *«πείθων του μέν παρόντος βίου ὡς ἐπικήρου καταφρονεῖν, πρὸς τά μέλλοντα δέ μόνον ὄραν»*.

Μπαίνοντας, λόγω τῆς ὑψηλῆς θέσεώς του ἐλεύθερα στίς φυλακές, παρηγοροῦσε τούς χριστιανούς πού εἶχαν συλληφθεῖ καί μέ λόγια θερμά τούς προετοίμαζε γιά τό μαρτύριο. Τούς ἐδίδασκε πῶς ὁ παρῶν βίος εἶναι μάταιος καί πρόσκαιρος καί πρέπει νά τόν καταφρονοῦν καί πῶς πρέπει νά προσβλέπουν μόνον στά αἰώνια. Ἐτσι τούς ἔπειθε νά ἐγκαρτεροῦν στά δεινά τῶν βασανιστηρίων μέχρι θανάτου. Ὅταν ὅμως ὅλα αὐτά γίνονται γνωστά, ὁ γενναιοτάτος Σεβαστιανός προσκαλεῖται ἀπό τόν αὐτοκράτορα Διοκλητιανό ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει: *«Δέν εἶμαι ἐγώ, Σεβαστιανέ, πού σέ ἀνέβασα σέ μεγάλα ἀξιώματα καί εἶχα ἐμπιστευθεῖ σέ σένα ἀρχηγίες τοῦ κράτους; Τώρα τί ἔπαθες καί κατρακύλισες σέ τέτοια βλακεία ὥστε περιφρονεῖς καί τήν ζωή σου ἀλλά καί τήν δύναμή σου;»*

Ὁ ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ Σεβαστιανός ἀπήντησε: *«Τότε, ὦ βασιλεῦ, ἀγνοώντας τόν ἀληθινό Θεό, ὑπέκυπτα στό παράλογο διάταγμά σου. Τώρα πού τόν ἔμαθα, περιφρονῶ καί πλοῦτο καί δόξα καί ὅλα τά ἐπίγεια. Ποθῶ μόνον τά αἰεὶ διαμένοντα ἀγαθά, τά ὁποῖα ἔχουν ἐτοιμασθεῖ γι' αὐτούς πού ἀγαποῦν τόν Χριστό»*.

Μετά ἀπ' αὐτά ὁ τύραννος ὀργίσθη τά μέγιστα. Διέταξε λοιπόν νά τόν στήσουν ὄρθιο σέ ἕνα δένδρο καί σάν νά ἦταν στόχος, νά τοῦ ρίχνουν ἀπειράριθμα βέλη.

Αυτό καί ἔγινε. Οἱ στρατιῶτες νομίζοντας ὅτι εἶναι πλέον νεκρός, τόν ἄφησαν καί ἀπεχώρησαν. Σά νύχτωσε ἔρχεται ἡ σύζυγος τοῦ ἐπάρχου στόν χώρο τοῦ μαρτυρίου γιά νά θάψει τό μαρτυρικό σῶμα του. Τόν βρῆκε ὅμως ἀκόμη ζωντανό καί τόν πήρε στό σπίτι της. Καί σέ λίγο καιρό χάριν τās περιποιήσεις της, τοῦ χάρισε ὁ Θεός τήν ὑγεία.

Οἱ χριστιανοί σάν τό ἔμαθαν, τόν ικέτευσαν νά φύγει ἀπό τή Ρώμη, ὥστε νά μή συλληφθεῖ ξανά ὅταν ἀντιληφθοῦν οἱ διώκτες ὅτι ζεῖ καί τόν παραδώσουν σέ περισσότερα βασανιστήρια.

Αὐτός ὅμως ὄχι μόνον δέν κρυβόταν, ἀλλά ἔμαθε ἀπό ποῦ θά περνοῦσε ὁ αὐτοκράτωρ. Στάθηκε σέ ἓνα ὑψηλό δῶμα –ταράτσα– καί ἔγινε ἀντιληπτός ἀπό τό βασιλέα. Σάν τόν εἶδε ὁ Διοκλητιανός, τόν κάλεσε νά κατέβει καί τόν λέγει: «Δέν εἶσαι ἐσύ ὁ Σεβαστιανός τοῦ ὁποίου ἐμεῖς διετάξαμε νά φονευθεῖ μέ βέλη;», ὁ δέ ἀπάντησε: «Εγώ εἶμαι βασιλεῦ, καί μέ ἀνέστησεν ὁ Κύριός μου καί Θεός μου ἐκ νεκρῶν, γιά νά μάθεις ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Θεός πάντων καί νά μή προσκυνεῖς τά ἀκάθαρτα δαιμόνια».

Τότε διατάζει νά λιώσουν τό σῶμα του κτυπώντας το ἀκαταπαύστως μέ ρόπαλα. Ἔτσι ἔλαβε τέλος ὁ γενναιότατος Σεβαστιανός στίς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 298 μ.Χ.

Μετά τό φρικτό αὐτό μαρτύριο, μέ διαταγή τοῦ τυράννου οἱ ὑπηρετές σήκωσαν τό σῶμα του τήν νύχτα καί τό ἔριξαν σ' ἓναν ὑπόνομο. Σκοπός τους ἦταν νά

μή κάνει θαύματα καί μετά θάνατον καί ἔτσι φύγουν πολλοί ἀπό τήν λατρεία τῶν εἰδώλων.

Ἀλλά τήν νύχτα ἐκεῖνη ὁ μακάριος Σεβαστιανός ἐπιφαίνεται σέ κάποια γυναῖκα ἐπίσημο καί εὐσεβή ὀνόματι Λουκίνη, καί τῆς λέγει: «*πήγαινε στόν τάδε τόπο, πάρε τό σῶμα μου καί θάψε το στήν λεγομένη Κρύπτη, στά πόδια τῶν Ἀποστόλων*» (ἦταν ὁ τόπος πού εἶχαν κρύψει τά λείψανα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, γνωστός μόνο στούς τέλειους χριστιανούς τῆς ἐποχῆς). Ἡ Λουκίνη σηκώθηκε, πήγε στόν ὑπόνομο, παίρνει τό σῶμα τοῦ μάρτυρος καί τό κηδεύει ἐπιμελῶς καί κοσμίως στόν τόπο πού ὁ ἴδιος ἐπιθυμοῦσε, πού ἀργότερα, σέ ἐποχή εἰρήνης γιά τήν Ἐκκλησία ἔγινε Ἱερό Μοναστήριο γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί τήν τιμή τοῦ μάρτυρος.

Ὁ ποιητής πολύ ἀργότερα θά γράψει:

Τίποτε ἀνάμεσα στούς στρατιῶτες καί τό στέρνο σου μόνο τά βέλη τους θά σέ ὑψώσουν στόν οὐρανό. Κι αὐτή ἡ πίστη σου πού τυραννάει τούς ἀπίστους, Γδυμένος τό χιτῶνα σου τό στρατιωτικό, γυμνός φαντάζεις πῶς Ἅγιος, σάν τό Χριστό! Τό ὄνομά σου θά περνάει ἀπό στόμα σέ στόμα καί οἱ ἀδελφοί θά σέ μνημονεύουν στά μαρτυρολόγια καί θά κυκλοφοροῦν λιθογραφίες μέ τό μαρτύριό σου. Ὅμως ἐσύ, δεμένος στό δένδρο, βουτηγμένος στά αἵματα, ἐκεῖ στόν Παράδεισο μή μάς ξεχνᾶς....

Ἡ ἐκκοσμίκευση τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Γκόλια

Ἦραγε γνωρίζουν οἱ χριστιανοί μας τό νόημα τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων; Αυτό εἶναι ἕνα ἐρώτημα πού βασανίζει πολλές φορές τή σκέψη τῶν ποιμένων καί σίγουρα ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι, ἢ τουλάχιστον ὄχι καλά.

Ἄν ἀναζητήσουμε τίς αἰτίες, τότε θά πρέπει νά ὁμολογήσουμε πώς ὁ πολὺς κόσμος εἶναι ἀκατήχητος. Ἀδιαφορεῖ γιά τά οὐσιώδη τῆς πίστεώς μας καί δέν ἀρέσκεται νά ψάχνει καί νά μελετᾷ, ὅπως κάνει γιά τόσα ἄλλα, ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀνούσια πράγματα. Ἀλλά καί οἱ ποιμένες σίγουρα φέρουμε εὐθύνη ἂν ἀμελοῦμε νά νοουθετοῦμε τό ποίμνιό μας.

Βρισκόμαστε σέ γάμο. Οἱ προετοιμασίες ἀρχίζουν ἀπό καιρό. Τά ἐνδύματα, τά προσκλητήρια, τίς μπομπονιέρες, τό κέντρο δεξιώσεως, τούς εἰκονολῆπτες καί τόσα ἄλλα ἔχουν στό νοῦ τους οἱ μέλλοντες σύζυγοι καί οἱ στενοί συγγενεῖς τους. Δυστυχῶς ὁμως καμιὰ προετοιμασία γιά τό Ἱερό Μυστήριο πού εἶναι ἡ καρδιά καί τό ἀποκορύφωμα ὅλων τῶν προετοιμασιῶν. Δύο ἄνθρωποι, ἕνας ἄνδρας καί μιὰ γυναίκα, ἄσχετοι μεταξύ τους, λαμβάνουν τίς εὐχές τῆς Ἐκκλησίας καί γίνονται «σάρκα μία» (Ἐφεσ. 5,31). Τήν ὥρα πού ὁ λειτουργός ἐνώνει τά χέρια τους, λέγοντας τήν εὐχή «...αὐτός καί νῦν, Δέσποτα, ἐξαπόστειλον τήν χειρά σου ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου, καί ἄρμοσον τὸν δούλον σου (τόν δε) καί τήν δούλην σου (τήν δε), ὅτι παρὰ σοῦ ἀρμόζεται

ἀνδρὶ γυνή», τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀοράτως τοὺς ἐνώνει σὲ ἀνδρόγυνο. Ἡ στέψη πού ἀκολουθεῖ, τὸ κοινὸ ποτήριο, καθὼς καὶ ἡ πλημμύρα τῶν ἱερῶν εὐχῶν μὲ τὰ βαθυστόχαστα νοήματα καθιστοῦν τὸ Μυστήριον «Μέγα», κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

Καὶ ὅμως ἀδελφοί μου, ἐνῶ τέτοια γεγονότα συμβαίνουν στήν ἀκολουθία τοῦ γάμου, ἡ πλειοψηφία τῶν παρευρισκομένων ἀλλά καὶ αὐτῶν τῶν νεογύμων πολλές φορές μένουν παγερά ἀδιάφοροι. Ἄλλοῦ εἶναι στραμένο τὸ ἐνδιαφέρον τους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἐνδυμασία τῶν γυναικῶν. Ὅτι πιὸ ἀνάρμοστο γιὰ τὸν Ἰ. Ναό πολλές κυρίες φροντίζουν νά ἐνδυθοῦν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα προκαλώντας τὸν σκανδαλισμὸ ἀλλὰ ἀμαρτάνοντας καὶ οἱ ἴδιες. Ἄλλοι ἔχουν μαστίχα στό στόμα, ἄλλοι κάθονται σταυροπόδι, ἄλλοι ὀχλαγωγοῦν ἀκατάπαυστα καὶ ὀρισμένοι εἰκονολῆπτες μὲ τὴν ἀδιακρισία τους εἶναι ἱκανοὶ νά ἀποϊεροποιήσουν τὸ Μυστήριον. Πόσο θλίβεται ἀλήθεια ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάστασι;

Ἄς ἔλθουμε τώρα καὶ στό Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος. Κι ἐδῶ ἀπὸ νωρὴς ἀρχίζουν οἱ προετοιμασίες. Βαπτιστικὰ ἐνδύματα, μπομπονιέρες, γλυκίσματα καὶ τόσα ἄλλα, ἀπασχολοῦν τὴ σκέψη γονέων καὶ ἀναδόχων. Πάλι ὅμως παρατηρεῖται παχυλὴ ἄγνοια γύρω ἀπὸ τὸ νόημα τοῦ Μυστηρίου. Βάπτισμα σημαίνει ἀπόδυση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνδυση τοῦ νέου, κατὰ Χριστόν. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ προπατο-

ρικό ἀμάρτημα. Ὁ βαπτισμένος γίνεται παιδί τοῦ Θεοῦ, μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὸ Μυστήριον δὲ τοῦ Χρίσματος, πού τελεῖται στήν ἴδια ἀκολουθία, λαμβάνει τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ἀντὶ δάκρυα συγκίνησης νά ρέουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν συμμετεχόντων στό Μυστήριον, ἀντιθέτως γέλια, σχόλια καὶ ὀχλαγωγία ἐπικρατεῖ στό Ναό. Γιατί ἀλήθεια; Τί φταίει; Προσωπικὰ πάντα θά μὲ προβληματίζει αὐτὴ ἡ στάσι τῶν ἀκατήχητων ἀδελφῶν.

Δέν ἐπιθυμῶ μέσα ἀπὸ τὸ παρὸν κείμενο νά ἐρμηνεύσω σὲ λίγες γραμμὲς τὰ τόσα ὑψηλὰ νοήματα τῶν παραπάνω Μυστηρίων. Θέλω μόνο νά προβληματίσω τὴ σκέψη τῶν ἀδελφῶν μου χριστιανῶν γιὰ τὴν τόση κοσμικότητα πού τελικὰ τείνει νά ἐπισκιάσει τὴν ἀόρατη Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι πιστοί, ἄς προσπαθήσουμε νά διαφυλάξουμε ὅσα ἱερά παραλάβουμε, καὶ νά τὰ μεταλλα-

μπιδεύσουμε σὲς ἐπόμενες γενιές.

Στῶμεν καλῶς!

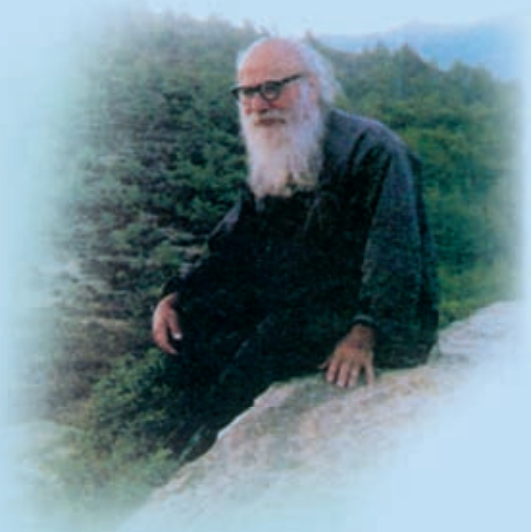

Ἡ ἀγιότητα τῶν γονέων εἶναι ἡ καλύτερη ἐν Κυρίῳ ἀγωγή

Γέροντος
Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου

Νά βλέπομε τόν Θεό στό πρόσωπο τῶν παιδιῶν καί νά δώσομε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στά παιδιά. Νά μάθουν καί τά παιδιά νά προσεύχονται. Πιά νά προσεύχονται τά παιδιά, πρέπει νά ἔχουν αἷμα προσευχομένων γονέων. Ἐδῶ πέφτουν ἔξω μερικοί καί λένε: *«Ἐφόσον οἱ γονεῖς προσεύχονται, εἶναι εὐσεβεῖς, μελετοῦν τήν Ἁγία Γραφή καί τά παιδιά τά ἀνάθρεψαν ἔν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου»*, ἐπόμενο εἶναι νά γίνουν καλά παιδιά». Ὅριστε, ὅμως, πού βλέπομε ἀντίθετα ἀποτελέσματα λόγω τῆς καταπίεσως.

Δεν εἶναι ἀρκετό νά εἶναι οἱ γονεῖς εὐσεβεῖς. Πρέπει νά μήν καταπιέζουν τά παιδιά, γιά νά τά κάνουν καλά μέ τή βία. Εἶναι δυνατό νά διώξομε τά παιδιά ἀπ' τόν Χριστό, ὅταν ἀκολουθοῦμε τά τῆς θρησκείας μέ ἐγωισμό. Τά παιδιά δέν θέλουν καταπίεση. Μήν τά ἐξαναγκάζετε νά σᾶς ἀκολουθήσουν στήν ἐκκλησία. Μπορεῖτε νά πεῖτε: *«Ὅποιος θέλει, μπορεῖ νά ἔλθει τώρα μαζί μου ἢ ἀργότερα»*. Ἀφήστε νά μιλήσει στίς ψυχές τους ὁ Θεός. Ἡ αἰτία πού μερικῶν εὐσεβῶν γονέων τά παιδιά, ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται ἀτίθασα κι ἀφήνουν καί τήν Ἐκκλησία κι ὅλα καί τρέχουν ἀλλοῦ νά ἰκανοποιηθοῦν εἶναι αὐτή ἡ καταπίεση πού τούς ἀσκοῦν οἱ «καλοί» γονεῖς. Οἱ

τάχα «εὐσεβεῖς» γονεῖς, πού εἶχαν τή φροντίδα νά κάνουν τά παιδιά τους «καλούς χριστιανούς», μ' αὐτή τήν ἀγάπη τους, τήν ἀνθρώπινη, τά καταπίεσαν κι ἔγινε τό ἀντίθετο. Πιέζονται, δηλαδή, ὅταν εἶναι μικρά τά παιδιά κι ὅταν γίνουν δεκάξι χρονῶν, δεκαεφτά ἢ δεκαοχτώ, φθάνουν στό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἀρχίζουν ἀπό ἀντίδραση νά πηγαίνουν μέ παλιοπαρέες καί νά λένε παλιόλογα.

Ἐνῶ, ὅταν ἀναπτύσσονται μέσα στήν ἐλευθερία, βλέποντας συγχρόνως τό καλό παράδειγμα τῶν μεγάλων, χαιρόμαστε νά τά βλέπομε. Αὐτό εἶναι τό μυστικό, νά εἶσαι καλός, νά εἶσαι ἅγιος, γιά νά ἐμπνέεις, νά ἀκτινοβολεῖς. Ἡ ζωή τῶν παιδιῶν φαίνεται νά ἐπηρεάζεται ἀπ' τήν ἀκτινοβολία τῶν γονέων. Ἐπιμένουν οἱ γονεῖς: *«Ἄντε νά ἐξομολογηθεῖς, ἄντε νά μεταλάβεις, ἄντε νά κάνεις ἐκεῖνο...»*. Τίποτα δέν γίνε-

ται. Ἐνῶ βλέπει ἐσένανε; Αὐτό πού ζεῖς, αὐτό καί νά ἀκτινοβολεῖς. Ἀκτινοβολεῖ ὁ Χριστός μέσα σου; Αὐτό πηγαίνει στό παιδί σου. Ἐκεῖ βρίσκεται τό μυστικό. Κι ἄν γίνει αὐτό, ὅταν τό παιδί εἶναι μικρό στήν ἡλικία, δέν θά χρειασθεῖ νά κοπιᾶσει πολύ, ὅταν μεγαλώσει. Πάνω σ' αὐτό τό θέμα ἀκριβῶς ὁ σοφός Σολομῶν χρησιμοποιεῖ μιά ωραιότατη εἰκόνα, τονίζοντας τή σημασία πού ἔχει τό καλό ξεκίνημα, ἡ καλή ἀρχή, τό καλό θεμέλιο. Λέγει σ' ἓνα σημεῖο: «Ὁ ὀρθρῖσας πρὸς αὐτήν (τήν σοφίαν) οὐ κοπιᾶσει· πάρεδρον γάρ εὐρήσει τῶν πυλῶν αὐτοῦ». Ὁ «ὀρθρος πρὸς αὐτήν» εἶναι ἡ πῖο νεαρά ἡλικία ἀπασχόλησις μέ αὐτή, τή σοφία. Σοφία εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ λέξη «πάρεδρος» σημαίνει «βρίσκεται πλησίον».

Ὅταν οἱ γονεῖς εἶναι ἅγιοι καί τό μεταδώσουν αὐτό στό παιδί καί τοῦ δώσουν ἀγωγή ἐν Κυρίῳ, τότε τό παιδί, ὅτι ἐπιδράσεις κακές κι ἄν ἔχει ἀπ' τό περιβάλλον του, δέν ἐπηρεάζεται, διότι ἔξω ἀπ' τήν πόρτα του θά βρίσκεται ἡ Σοφία, ὁ Χριστός. Δέν θά κοπιᾶσει, γιά νά τήν ἀποκτήσει. Φαίνεται πολύ δύσκολο νά γίνεις καλός, ἀλλά στήν πραγματικότητα εἶναι πολύ εὐκολο, ὅταν ἀπό μικρός ξεκινήσεις μέ καλά βιώματα. Μεγαλώνοντας δέν χρειάζεται κόπος, τό ἔχεις μέσα σου τό καλό, τό ζεῖς. Δέν κοπιᾶζεις, τό ἔχεις ζήσει, εἶναι περιουσία σου, πού τή διατηρεῖς, ἄν προσέξεις, σέ ὅλη σου τή ζωή.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΤΑΝΙΕΛΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Αυτό τό έκλεκτό λουλούδι άνθισε στή ρουμανική γῆ τό 1967. Ἄπό μικρή ἦταν πολύ κοντά στό Θεό. Ὅταν ἔβγαινε ἀπό τό σχολεῖο περνοῦσε πάντοτε ἀπό τήν ἐκκλησία. Γι' αὐτό ὁ πατέρας της τήν μάλωνε πολύ σκληρά. «Ποῦ ἦσουν; Ὅλη μέρα στήν ἐκκλησία πᾶς μέ τούς παπάδες σου; Τί σοῦ πρόσφερε ὁ Θεός»; Ἐνῶ αὐτή δέν ἔλεγε τίποτα, μόνο δάκρυα ἔτρεχαν ἀπό τά μάτια της.

Ἦταν εὐλαβής καί προσευχόταν πολλές ὥρες. Στό σχολικό χορό, ὅταν τελείωσε τό λύκειο δέν ἤθελε νά πάει. Ἡ καθηγήτριά της τήν παρακαλοῦσε νά πάει κι αὐτή μαζί τους, ἐνῶ ἐκείνη ἔλεγε «Δέν μπορῶ. Ξέρετε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ ὅλους πολύ, ἀλλά συγχωρήστε με δέν μπορῶ νά ἔρθω στό τραπέζι!». Εἶχε χαρακτήρα πράο καί ἦταν καλή μέ ὅλους. Βοηθοῦσε τούς συμμαθητές της στά μαθήματα καί καθόταν τή νύχτα καί ἔγραφε γι' αὐτούς. Ἦταν πολύ καλή μαθήτρια τόσο στό σχολεῖο ὅσο καί στό πανεπιστήμιο. Ἦταν πολύ ἐργατική. Ὅλα τά ρούχα της τά ἔφτιαχνε μόνη της.

Ἦταν πνευματικό τέκνο τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ π. Σοφιάν ἀπό τή μονή Ἄντιμ.

Ὅταν ἦταν φοιτήτρια περιποιοῦνταν μιά παράλυτη γριά τήν ὁποία εἶχαν ξεχάσει ὅλοι, τήν κυρα-Ἰωάννα. Ἡ Ντανιέλα πήγαινε καθημερινά, τό πρωί πρὶν τό πανεπιστήμιο καί τό βράδυ. Ἦταν ἀρκετά μακριά καί ὁ κόπος μεγάλος. Τήν ἔπλενε, τήν περιποιοῦνταν,

τήν ἔκανε τίς ἀγορές. Τήν ἔπλενε, τήν τραγουδοῦσε καί τήν διάβαζε καί ἔφερε χαρά στήν ψυχή τῆς γριάς.

Μιά φορά κάποιος τήν χτύπησε πολύ τήν ὁσία Ντανιέλα ἄν καί ἦταν ἀθώα. Ἀφοῦ ὑπέμεινε ἐν σιωπῇ τό ζῦλο, γονάτισε καί φίλησε τό πόδι πού μέ ἀγριότητα τήν εἶχε χτυπήσει.

Ἦταν πολύ πράος χαρακτήρας καί ἔλεοῦσε τούς ἄλλους. Ποτέ δέν κατηγοροῦσε κανέναν καί πάντα ἔριχνε τό φταιζίμο στόν ἑαυτό της.

Κάποια πρόσωπα ἀπό τήν οικογένειά της προσπαθοῦσαν νά τήν πείσουν νά παντρευτεῖ. «Ὁχι, ὄχι, ἐγώ θέλω νά μείνω μέ τόν Θεό» ἔλεγε. «Μπορεῖς νά εἶσαι μέ τό Θεό καί παντρεμένη» τῆς ἔλεγαν. Κι αὐτή ἀπαντοῦσε «ναί, ἀλλά ἄν θά παντρευτῶ σημαίνει ὅτι θά βάλω λίγο τόν Θεό στήν ἄκρη καί ἐγώ δέν τό θέλω αὐτό. Θέλω νά δώσω τό πᾶν στό Θεό».

Τή νύχτα προσευχόταν πολλές ὥρες. Ποτέ δέν ἔπεφτε γιά ὕπνο χωρίς νά κάνει τόν κανόνα της. Τ' ἀδέλφια της, τῆς φώναζαν «Τί σοῦ δίνει ὁ Θεός, τί μᾶς ζαλίζεις μέ τούς παπάδες σου, τί σοῦ δίνει ἡ πίστη σου; Ἀφοῦ ὁ πατέρας σοῦ δίνει φαγητό... Γιατί πήγες στό πανεπιστήμιο γιά νά μπεις σέ μοναστήρι;»

Ὅταν τελείωσε τό πανεπιστήμιο πήγε στό μοναστήρι. Ὁ πατέρας της τήν ἔψαχνε γιά πολύ καιρό καί ἀφοῦ τήν ἔφερε σπίτι τήν χτύπησε φριχτά.

Μιά φορά τήν τελευταία βραδιά πρίν τήν τελευταία ἀναχώρησή της γιά τό μοναστήρι ἔκλαψε καί προσευχήθηκε ἀσταμάτητα. Ἔκανε χίλιες μετάνοιες ζητώντας φωτισμό ἀπό τήν Παναγία. Ξημερώματα ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ζύπνησε πῆρε τήν εἰκονίτσα τῆς Παναγίας πού τῆς εἶχε χαρίσει ὁ π. Σόφριαν. Ἔκανε τό σταυρό της, φίλησε τήν εἰκονίτσα καί ἀποφασισμένη μάζεψε τά πράγματά της κι ἔφυγε. Ἐπειτα ἔδωσε ἕνα γράμμα σέ μία φίλη της γιά νά τό δώσει στόν π. Σοφριανό. Νά τό περιεχόμενό του.

«Πάτερ εἶδα στό ὄνειρό μου τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Καί εἶδα τήν εἰκόνα νά ζωντανεύει καί ἡ Παναγία μέ κοιτάζε προσεχτικά καί ἐγώ τή ρωτοῦσα, τί νά κάνω; Καί εἶδα ὅτι μέ κοιτάζε μέ πολύ πόνο. Καί εἶδα δάκρυα στό μάγουλό της. Ξαφνικά ἄπλωσε τά χέρια της νά προσευχηθεῖ καί ἕνα δάκρυ ἔσταξε στό χέρι μου. Ὅταν μ' ἀκούμπησε τό δάκρυ τῆς ζύπνησα καί ἀποφάσισα νά φύγω».

Κι ἔφυγε. Στό δρόμο τοῦ Σταυροῦ στό δρόμο τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.

Ὅμως ὁ πατέρας της τήν βρῆκε καί αὐτήν τήν φορά. Ὅταν τήν ἔφερε ἀπό τό μοναστήρι τή χτύπησε πάλι φριχτά. Τῆς ἔσχισε τήν μοναχική ἐνδυμασία μ' ἕνα ψαλίδι καί τήν πέταξε στά σκουπίδια. Τῆς ἔβγαλε ἀπό τόν λαιμό τόν σταυρό καί τῆς φώναξε «οἱ παπάδες σου καί ἡ ἐκκλησία...». Τότε ἐκείνη λιποθύμησε. Ὅταν ζύπνησε εἶπε στόν πατέρα της «σέ παρακαλῶ ἄφησέ μου τίς εἰκόνες, δέ μπορῶ νά ζήσω χωρίς αὐτές». Τότε ὁ πατέρας της ἔβαλε τίς εἰκόνες κάτω, τίς πάτησε καί τίς πῆρε ὅλες. Τότε αὐτή τοῦ εἶπε «Καλά, μοῦ τά πῆρες ὅλα ἀλλά τήν ψυχή δέ μπορεῖς νά μοῦ τήν πάρεις».

Καί ἀπό τότε προσευχόταν μόνο ἔτσι «Παναγία βοήθησέ με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μή μέ ἀφήνεις.

Βλέποντας ὁ πατέρας της ὅτι δέ μπορεῖ νά τήν κάνει νά παρεκκλίνει ἀπό τήν

ὀρθόδοξη ζωή, σκέφτηκε κάτι διαβολικό. Βρῆκε κάποιους συναδέλφους του γιατροῦς καί τῆς ἔβγαλαν διάγνωση «παρανοϊκή σχιζοφρένεια συνοδευόμενη μέ μυστικιστικό ντελίριο». Μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς της ἦταν ὑποχρεωμένη νά παίρνει φάρμακα «γιά νά ἡσυχάσει». Τά δύο τελευταία χρόνια της τά πέρασε στό νοσοκομεῖο μέ σωληνάκια στή μύτη. Ἐξαιτίας τῶν φαρμάκων ἦταν σχεδόν πάντα ἀναισθητή. Ὁ πατέρας της τήν φύλαγε ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ στίς 22.00-23.00 μὴν τυχόν καί ἔρθει σέ ἐπαφή μέ εὐσεβῆ καί πιστά πρόσωπα.

Ἡ ἀκίνησία της στό κρεβάτι καί τά φάρμακα πού τῆς ἔδινε ὁ ψυχίατρος τῆς προκάλεσαν παράλυση καί ἀπόφραξη τοῦ αὐλοῦ τοῦ ἐντέρου. Ἐτσι βασανισμένη πέθανε τήν Τρίτη 6 Ἀπριλίου 2004, τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα. Αὐτό ἔγινε περίπου στίς 22.00. Ἐπειδὴ ὁ πατέρας της δέ θά δεχόταν νά ἔρθει ἱερέας, κατά θαυμαστό τρόπο ἔμαθε γιά τό θάνατό της ὁ π. Κωνσταντῖνος καί κατά τίς 23.00 ἐτέλεσε τήν ἀκολουθία εἰς κεκοιμημένους. Ὁ πατέρας της γιά πρώτη φορά ἔλειπε, ἄν καί προηγουμένως τόν εἶχαν δεῖ στό νοσοκομεῖο...

Στόν τάφο της ἄρχισαν νά γίνονται θαύματα.

Τό πρῶτο θαῦμα ἔγινε τήν Τετάρτη 12 Μαΐου 2004 κάνοντας καλά ἕναν νέο πού ἐπί 8 χρόνια ἔπασχε ἀπό τήν ἴδια μ' αὐτήν ἀσθένεια. Τό 2004 ἔκανε καλά ἕναν φοιτητή πού ἔπασχε ἀπό μία ἀσθένεια τῶν ἀγγείων καί τό 2005 ἕναν νεαρό πού εἶχε κρίση σκληροειδίτιδας.

Ὁ τάφος τῆς ὁσίας Ντανιέλας βρίσκεται στό κοιμητήριο Ἀντρονάκε στή συνοικία Κολεντίνια στό Βουκουρεῖσι.

(Ἄρθρο τοῦ Ἰοάν Βλαντούκα γιά τό περιοδικό ATITUDINI.

Ὁ τίτλος ἀνήκει στό περιοδικό) <http://proskynitis.blogspot.com>.

Μικρὸς μὲ διορατικὸ χάρισμα

Τὸν Σεπτέμβριο κάποιου ἔτους στὸ ὀγκολογικὸ τμήμα τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ρίου ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀνασάτωση. Ὁ μικρὸς Δημητράκης ζητοῦσε ἐπείγοντως τὸν ἱερέα τοῦ Νοσοκομείου. Ἦθελε ὅπωςδήποτε νὰ κοινωνήσει.

Ἦταν 13 ἐτῶν. Ἐνάμιση περίπου χρόνο βρισκόταν στὴν συγκεκριμένη κλινική. Ἐνας μικρὸς πονοκέφαλος τὸν ὀδήγησε ἐκεῖ. Οἱ γιατροὶ διέγνωσαν καρκίνου τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ τὸ Φιερί τῆς Ἀλβανίας. Οἱ γονεῖς του ἀβάπτιστοι. Ἔμεναν ἀρκετὰ χρόνια στὴν Πάτρα. Αὐτός, λίγο μετὰ τὴν εἴσοδό του στὸ Νοσοκομεῖο, θέλησε νὰ βαπτιστεῖ. Ἄκουγε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἤθελε νὰ γίνει «παιδί» Του. Βαπτίστηκε «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», κατόπιν κατηχήσεως βέβαια.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ στὴν κλινική. Ὁ καρκίνος εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ ἤδη τοῦ εἶχε στερήσει τὴν ὄραση. Δὲν ἔβλεπε καθόλου, τίποτε καὶ κανέναν. Ἄκουγε ὅμως μὲ μεγάλη καὶ θαυμαστὴ ὑπομονή. Δὲν παραπονιόταν. Ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾷ πολὺ. Προσευχόταν καὶ παρακαλοῦσε καὶ τοὺς γονεῖς του νὰ κάνουν τὸν ἴδιο.

Ὅσοι τὸν ἐπισκέπτονταν καταλάβαιναν νὰ ὑπάρχει κάτι διαφορετικὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Μιλοῦσε συνέχεια γιὰ τὸν Θεό. Ἦταν πάντα εὐγενικὸ καὶ χαρούμενο. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε. Ἦθελε νὰ κοινωνήσῃ συχνὰ τῶν Τιμίων Δώρων. Ὅταν κάποιες φορὲς ἢ μητέρα του ἦταν σὲ κάποιον ἄλλο χῶρο τῆς κλινικῆς, φώναζε: «Μητέρα, ἔλα γρήγορα. Φτάνει ὁ παππούλης μὲ τὸν Χριστό. Ἄνεβαίνει τὰ σκαλιά». Ἔλα νὰ μὲ ἐτοιμάσεις». Καὶ ἔτσι γινόταν. Ὁ ἱερέας ἐρχόταν καὶ εὔρισκε τὸν Δημητράκη καθισμένο στὸ κρεβάτι του, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κάνοντας μὲ εὐλάβεια τὸν... σταυρὸ του. Ἐνῶ δὲν γνώριζε τὴν ἀκριβῆ ὥρα τῆς προσελεύσεως τοῦ ἱερέως μὲ τὰ Τίμια Δῶρα, μὲ διορατικὸ χάρισμα

τὸν ἔβλεπε νὰ ἔρχεται, μολοντί παρεμβάλλονταν δύο κλειστὲς πόρτες πού χώριζαν τὸ δωμάτιο του ἀπὸ τὸν διάδρομο πού ἐρχόταν ὁ ἱερέας.

Αὐτὸ τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ εὐλαβῆς κυρία Μαρία Γαλιατσάτου ἡ ὁποία ἐθελοντικὰ φρόντιζε τὸ παιδί αὐτό. «Κυρία Μαρία, θέλω κάτι νὰ σᾶς πῶ», τῆς εἶπε μία μέρα. «Ὅταν ἔρχεται ὁ παππούλης μὲ τὸν Χριστό, τὸν βλέπω στὶς σκάλες πού ἀνεβαίνει καὶ δίπλα του ὑπάρχουν δύο ψηλοῖ, ὁμορφοὶ ἄνθρωποι μὲ ὀλόασπρη στολὴ πού γέρνουν πρὸς τὸ Ἅγιο Ποτήριον καὶ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια τους τὸν προσπατεύουν».

Κάποτε τὸν ρώτησε ὁ γιατρός: «Τί κάνεις, Δημητράκη, πῶς πᾶμε». Τοῦ ἀπάντησε: «Κύριε γιατρέ, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ κοντά. Ἐγὼ εἶμαι καλά. Ἔσεῖς μὴν στενοχωριέστε πού ἔφυγε ἡ γυναίκα σας. Ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί σας γιατί εἶστε καλὸς ἄνθρωπος». Ὁ γιατρός ἔμεινε λίγο ἀκίνητος. Κανείς δὲν ἤξερε τὸ θλιβερὸ γεγονός πού εἶχε συμβεῖ τὴν προηγούμενη ἡμέρα στὸ σπίτι του, ὅτι δηλαδὴ ἡ γυναίκα του τὸν ἐγκατέλειψε καὶ πῆρε ἄλλον ἄνδρα.

«Αὐτὸ εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ», ἔλεγον ὅσοι τὸν γνώριζαν.

Τὴν τελευταία φορὰ πού κοινωνήσε δὲν μπορούσε πλέον νὰ σταθεῖ καθιστὸς στὸ κρεβάτι ἀλλὰ ὑποδέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ λαχτάρια τὸν Χριστὸ ζαπλωμένος. «Εὐχαριστῶ πολὺ», ψέλλισε καὶ μετὰ ἐκοιμήθη.

Ὁ ἱερέας, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ νεκροτομεῖο νὰ διαβάσῃ στὸν Δημητράκη τὸ τρισάγιο, εἶπε: «Τέτοιο λείψανο πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ μου βλέπω. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χαμογελαστὸ, λάμπει καὶ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ κεκριμένου».

Οἱ γονεῖς του ἀγάπησαν τὸν Χριστὸ πολὺ καὶ θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ βαπτιστοῦν.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον

«Ἀσκητές μέσα στὸν κόσμον», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008, Ἰ. Ἡσυχαστήριον Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς).

Φωτογραφικά Στιγμιότυπα

6 Μαρτίου 2012. Προσκύνημα
στήν Ἱ. Μ. Παναγίας
Γλυκοφιλούσης Ραψάνης.

2 Ἀπριλίου 2012.
Προσκύνημα στήν Ἱ. Μ.
Ἁγ. Γεωργίου Ἀνύδρου.

Ἐπίσκεψη τῆς χορωδίας
Κυριῶν τῆς ἐνορίας
στό Γενικό Νοσοκομεῖο Κατερίνης.

13-4-2012. Ἀπό τήν
περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου
στήν ἐνορία μας
τῆ Μεγάλη Παρασκευή.

Σίγες χρήσιμες συμβουλές

Μάθε ὅτι:

- ✚ Ὁ μεγαλύτερος καί καλύτερος φίλος εἶναι: **Ὁ Θεός.**
- ✚ Οἱ καλύτεροι σύντροφοι εἶναι: **Οἱ γονεῖς.**
- ✚ Τό καλύτερο σπίτι εἶναι: **Τό σπίτι σου.**
- ✚ Ἡ καλύτερη εὐτυχία εἶναι: **Ἡ καλή συνείδηση.**
- ✚ Ἡ ὠραιότερη ἡμέρα εἶναι: **Ἡ σημερινή.**
- ✚ Ὁ καλύτερος χρόνος εἶναι: **Τώρα.**
- ✚ Ἡ καλύτερη μέθοδος γιά νά νικήσεις εἶναι: **Ἡ πειθαρχία.**
- ✚ Ἡ καλύτερη ἀσχολία εἶναι: **Ἡ ἐργασία.**
- ✚ Ἡ καλύτερη διασκέδαση εἶναι: **Ἡ μελέτη.**
- ✚ Ἡ πλουσιότερη συλλογή εἶναι: **Ἡ συλλογή τῶν καλῶν πράξεων.**
- ✚ Ὁ πιό εὐκολος δρόμος γιά νά εἶσαι εὐτυχής εἶναι: **Ἡ εὐθεία ὁδός.**
- ✚ Ἡ μεγαλύτερη χαρά εἶναι: **Τό ἐκπληρωθέν καθήκον.**
- ✚ Ἡ μεγαλύτερη δύναμη εἶναι: **Τό καλό.**
- ✚ Ἡ καλύτερη συμπεριφορά εἶναι: **Ἡ φιλοφροσύνη.**
- ✚ Ὁ μεγαλύτερος ἥρωισμός εἶναι: **Τό θάρρος νά εἶσαι καλός.**
- ✚ Τό μεγαλύτερο σφάλμα εἶναι: **Τό ψέμα.**
- ✚ Ἡ χειρότερη φτώχεια εἶναι: **Ἡ τεμπελιά.**
- ✚ Ἡ μεγαλύτερη καταστροφή εἶναι: **Ἡ ἀποθάρρυνση.**
- ✚ Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός εἶναι: **Τό κακό.**
- ✚ Τό καλύτερο σπὸρ εἶναι: **Νά κάνεις τό καλό.**

Καί ἂν θέλεις ἀκόμα μιά συμβουλή, θέτε στόν ἑαυτόν σου, κάθε βράδυ, ἔπειτα ἀπό τήν προσευχή σου, αὐτή τήν ἐρώτηση: **Τί καλό ἔκανα σήμερα;**

Μακάριο τό σπίτι, πού ὅλοι προσεύχονται.

Μακάριο τό σπίτι, ὅπου ὁ ἕνας ὑποχωρεῖ γιά τό χατίρι τοῦ ἄλλου.

Μακάριο τό σπίτι, πού ἔχει ἀόρατο οἰκοδεσπότη τό Χριστό.

Μακάριο τό σπίτι, ὅπου ἡ μητέρα ξέρει τήν ἀποστολή της

κι ἀγωνίζεται νά τήν πραγματοποιήσει.